

Blekings.
s. Hoby sn.

1. uppt. av Elin Jepsens
1931.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3135

När de skulle mala ut djävulen.

På ett ställe lussade fankeu, och
trovorn skulle de mala ut. En som var litet
kunnig gjorde ett litet hål vid fönstret, och
genom det skulle han ut, och han pep och gnal
så förtvackligt. Sen for han in i en gammal
backa, och där kastade han omkring allting.
Fräcken var också med, när de skulle för-
driva fankeu.

Spökhistorier.

Jula-Sommars dotter Elvira hade en fästmän. Så skulle hon ha en liten, men då tog hon svavelstickor i kaffet och dog av det. Den kunde fästmannen aldrig gå ut, utan att hon gick vid sidan om honom. Och många gånger borde de henne gå in och gå fram till byrån. Där hade hon barnkläder, som hon sytt. Till slut tog hennes mor dem och grävde ner dem på kyrkogården, och sen slutade spö-kerierna.

Nils och Petter, våra fartygare, gick
hem en kväll, och när de kom vid Lyckeboarna,
så låg där ett klyfte på stammuren. "Där ligger
ett klyfte", sa Nils. "Ja, det är väl värt, som
är inne i baken o lösa bören", sa Petter.
Men de gick fram och tittade på klyftet, men
då rullade det in i Nilsas Lycke, och de kunde
inte se det mer.

Blåkinn
Bäckman
Bäckman
1851

4. *Joh. P. Klipperson*
Baras ferd
född i Tarp
1866 i Tarp

Varsel.

När Karl Perssons Hanna i Tarp
gick i brunnen, så förde hennes son, som
bodde i Romby då, att det plackade utan-
för fönstret, men det regnade in. Sen fick
han veta, att hon hade dränket sig i brunnen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3135

5.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3135

Mormor sa alltid, att det kom
en blodedroppe ut näsan på henne, när
en släkting eller när någon skulle dö.

En svartkonstbok.

På ett ställe var det en, som hade svartkonstbok, och en gång hade dräven gett fält lag i den. Och när han läste i den, så kom det fram en massa småfolk omkring honom. Han visste inte, hur han skulle få bort dem. Först kastade han ut linfrö och befälde dem att plöden upp det. Och det var gjort i ett nafs. Sen befälde han dem att göra synålar av huvudhår, men de kunde inte göra något, för då knorrade häret sig.

När de sökte guld vid Föbeberg.

Vid Föbeberg skulle de söka guld, men
borren fastnade, och de kunde varken gå
den upp eller ner. Så gick det flera gånger,
och där skulle borren kvar än, säger de.

Mekinge
Bjälene hd
Bjälene-14609
myd. 1931

8. (myd. as Einjyuden
Ber. no. 10. 1860
Född 1856 i Taney

Knallar.

En knallar var ute på vandring.
Så kom de till ett land, som blomrade.
"Där är en sjö", sa en av dem, "vi får ta oss över,
så gått vi hem". När de kom över, skulle de se efter,
om någon blivit borta. Och de räknade och räknade,
men det blev bara elva, för den som räknade glömde
sig själv. Men så låg där en stor ryg leobladla på
vägen, och då var där en som sa: "Vi får doppa vä-
san i den allihopa, och så kan vi räkna hela".
Och gjorde de, och då var det tolv häst, och då
friskod de, att alla var med.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3135

A2 1290+1287

Två knallar var ute och gick.
 Och så kom de in på ett ställe, och där stod
 en gryta kongrumsgröt på golvet. Det puttlade
 litet i grytan, för den var mycket avlyst från
 spisen. Det var en konstig gryta, lyckte knal-
 larna, den kokar ju utan eld. En sådan kunde
 de behöva, och de frågade, om de inte kunde
 få köpa den. Jo, ville de bara betala bra, så
 kunde de väl det få. Och de köpte grytan
 och tog den med sig och gick. Så kom de till en
 å, och då sa den ene: "Här sätter vi grytan, och
 så fiskar vi och kokar fisken." Det gjorde de,
 men det kokte inte. Och de vor övers härnjon,
 som lurat dem, och så tog de och kastade grytan
 i ån. Där var dy, och det plurrade i den, när
 grytan sjönk. "Nu kokar den," skrek den ene

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3135

1260

och hoppade i ån för att se efter. Då sa den
andre: "Du får inte va' där ensam och äta
opp all ficken!" Och så hoppade han ner också.
Och så blev de där båda två.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

—*—
3135

Det var två knallar, som var ute och gick i Skåne, och de kom in på ett ställe, och där stäl den ene en hatt, och så gick de igen. Så behöfde den ene göra sitt behov, som man säger, och han blev öfver gårdesgården. Den andre stod på vakt. Och när han hade stått en stund, så sa han: "Det är tyns natt och klar måne." - "Kommer det en bonde från Skåne?" sa den andre, som inte hade hört riktigt - "Nej, jag säger: "Det är tyns måne och klar natt." - "Vill han ha sin hatt?" - "Ne, sitt du och skit!" - "Kommer han hit?" Och han blev så rädd, att han fös upp och sprang sin väg, och hämsorna slog mot benen, så han tyckte det sa: "Föi fält'än, föi fält'än!" och han sprang ännu värre.

Barnramsa.

När vi var små, brukade vi leapa
 på om vem som blev först, när vi skulle
 klä av oss på kvällarna t. ex. och efter som
 vi blev färdiga, räknade vi:

"Förste man - andre gumm - tredje
 måsbo - fjärde fin - femte grön - sjätte
 snörbit - sjunde rusa - åttonde asball -
 nionde lus -".

Slårning.

När Sämsmåla-låget* hördes till Jer-
navorik, skrek de osmorda ljuden: "Se Viken, se
Viken!" - När de skulle lämna gick det fortare och
lättare, och då sa ljuden: "Vä't i Viken, vä't i
Viken!"

*) Sämsmåla-låget, d. v. s. bränderna från Sävsjömå-
la, som hördes ved till Jernavorik, där den sedan
utskoppades.

14.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3135

Ordstav och talesätt.

'Ja' va' den förste', sa bonnen, när
han kastade lämsmanen över gårsgårn.

15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3135

Den tyver ju som en palt i
en hornlykta.
(Sades om ju, som brann dåligt.)

Någon rimmer som en birkelagskapp^x.

---

1) När savnen steg i trädens och vären, brukade man bora hål i björkstammarna, och i det hålet satte man en liten kapp av trä ned ett hål igenom till raven att rinna i. Den kappen kallades 'birkelagskapp'.